

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3204/2022
08.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милован Ђурић, адвокат из ..., против тужене Холдинг корпорације „Крушик“ а.д. Ваљево, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 505/22 од 15.04.2022. године, у седници одржаној 08.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 505/22 од 15.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 247/21 од 13.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено, као незаконито, решење тужене, што је она дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код тужене почев од 24.11.2017. године на радном месту „...“, па је тужена обавезана да тужиоца врати на рад на исте послове које је обављао, док је одбијен тужбени захтев у делу којим је тражено да се утврди да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код тужене почев од 01.11.2016. до 24.11.2017. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 69.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 505/22 од 15.04.2022. године, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Ваљеву П1 247/21 од 13.12.2021. године у ставу првом, у усвајајућем делу става другог и ставу трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. Закона о парничном поступку, на коју ревидент у ревизији неосновано указује, јер се правило о оцени доказа примењује само у ситуацији када се другостепена пресуда доноси после расправе одржане пред тим судом, што овде није случај. Ревидент у ревизији указује на битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, међутим, та битна повреда није разлог због ког ревизија може да се изјави, на основу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на одређено време, по основу више сукцесивно закључених уговора о раду и њихових анекса, почев од 24.11.2015. године све до 31.03.2021. године (укупно пет година, четири месеца и седам дана), све време обављајући послове „...“. У периоду од 64 месеца и 7 дана парничне странке су закључиле укупно 30 уговора и то 7 уговора о раду и 23 анекса уговора о раду тако што је у периоду од 24.11.2015. до 31.03.2021. године, тужилац код тужене обављао рад по основу уговора о раду на одређено време од којих је први такав уговор број .../...-... од 23.11.2015. године, закључен за период од 24.11.2015. до 31.12.2015. године (без навођења основа) да би потом, без прекида, парничне странке закључиле и уговор о раду број .../...-... од 31.12.2015. године (за период од 01.01. до 28.02.2016. године), затим уговор о раду број .../...-... од 29.02.2016. године (за период од 29.02. до 30.04.2016. године), уговор о раду број .../...-... од 01.05.2016. године (за период од 01.05. до 31.08.2016. године), уговор о раду број .../...-... од 01.09.2016. године (за период од 01.09. до 31.10.2016. године), уговор о раду број .../...-... од 01.11.2016. године (за период од 01.11. до 31.12.2016. године), уговор о раду број .../...-... од 01.01.2017. године (за период од 01.01. до 30.04.2017. године), са анексима уговора о раду којима је, без прекида, продужаван период на који је закључен уговор од 01.01.2017. године и то анексом од 22.04.2017. године и 01.07.2017. године. Потом је између парничних странака сукцесивно закључивано 11 анекса уговора о раду у укупном трајању од 2 године и 7 месеци, по основу потребе реализације пројекта по уговору број .../... као и 9 анекса уговора о раду у укупном трајању од 11 месеци у којима је основ закључења потреба реализације пројекта по уговорима број .../...-.../..., .../...-..., .../...-..., .../...-..., .../...-..., као и анексе уговора о раду у трајању од месец дана, у којима је основ закључења потреба реализације пројекта по уговорима број .../...-..., .../...-..., .../...-..., .../...-..., након чега је, уручењем тужиоцу оспореног решења број .../...-... од 26.03.2021. године, тужиоцу отказан уговор о раду на одређено време број .../...-... од 01.01.2017. године, 31.03.2021. године због истека времена на који је закључен. Тужилац је све време код тужене радио на истим, систематизованим пословима при чему се његов посао ни у чему није разликовао ни после закључења уговора о раду у којима је назначено да је основ закључења потреба реализације пројекта, нити је тужиоцу било ко указао да постоје неке промене у његовом раду, којих фактички није ни било.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је побијано решење тужене којим му је отказан уговор о раду због истека времена на које је закључен, ништаво на основу одредбе члана 37. Закона о раду, јер су испуњени услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време имајући у виду да је тужилац код тужене непрекидно радио на истим пословима дуже од две године што указује да је потреба послодавца на пословима које је он обављао стална.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1). Послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана, на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који, са прекидима или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца (став 2). Ако је уговор о раду на одређено време, закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори), сматрају се једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја за време трајања тих потреба, у смислу одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада, по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. За преображај радног односа довољно је да запослени ради још пет радних дана по истеку две године (24 месеца), што је овде случај.

У конкретном случају, тужилац је код тужене радио у периоду од 24.11.2015. до 31.03.2021. године, укупно пет година, четири месеца и седам дана све време обављајући исте послове па је правилан закључак нижестепених суда да је, у смислу одредбе члана 37. ст. 1. и 6. Закона о раду, дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Пошто су нижестепени судови правилно утврдили да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време почев од 24.11.2017. године следи да је, побијаним решењем, тужиоцу незаконито престао радни однос код тужене, па је та одлука правилно поништена.

Наводи ревизије ревидента о томе да је тужилац засновао радни однос на одређено време услед реализације пројекта тужене по уговору број .../... на основу 11 анекса уговора о раду су без утицаја на одлучивање имајући у виду да је до преображаја радног односа тужиоца на одређено време у радни однос на неодређено време, дошло истеком 24 месеца рада тужиоца (24.11.2017. године), дакле пре него што је тужилац закључио анекс уговора о раду од 01.01.2018. године, који је закључен због потребе реализације пројекта по уговору број .../... .

Неосновани су наводи ревизије редијента да су судови погрешно применили материјално право обавезујући тужену да тужиоца врати на рад на исте послове које је обављао јер суд није надлежан да распоређује запосленог на конкретно радно место. Супротно тим наводима ревизије редијента, поништајем решења о престанку радног односа престају све правне последице које је то решење произвело, на основу одредбе члана 191. Закона о раду, због чега суд одређује успостављање пређашњег стања – реинтеграцију запосленог, која подразумева враћање у радну средину на радно место на коме је запослени радио у моменту незаконитог отказа, па, у том смислу, запослени има право на враћање на рад на раније радно место. Дакле, не ради се о распоређивању запосленог, које није у надлежности суда, већ се ради о успостављању пређашњег стања, као последице незаконитог престанка радног односа.

Наводи ревизије редијента којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање су без утицаја на одлучивање, имајући у виду да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања на основу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1 и 154. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић